Ч. 209. Середа 17 (30) вересня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — До ситуациї на Угорщині. — Приїзд царя до Відня. — Відносини на Балкані.)

На вчерашнім засїданю палати послів поставили пос. Шепфер і товариші інтерпеляцию до міністра краєвої оборони в справі знесеня примусу поєдинкового. — Пос. Бянкіні жалував ся на то, що міністер краєвої оборони не відповів доси на єго інтерпеляцию внесену перед кількома місяцями в справі уживаня войска підчас розрухів в Хорватиї. Опісля велася дальше дискусия над запомогами для потерпівших від нещасть елєментарних. Пос. Бик поставив резолюцию: Взиває ся правительство, щоби урядникам державним і учителям державним в службі, відтак возьним і офіцирам в лінії при краєвій обороні в Золочеві, котрі потерпіли внаслїдок пожежі в місті, признати додаток на дорожню. — В справі запомог промавляв пос. Евг. Абрагамович і доказував, що після обчислень Видїлу краєвого шкода виносить звиш 20 мілїонів корон. В західній части краю потерпіло 51 повітів, з тих 11 потерпіли від повени, 31 від неврожаїв а в 35 від граду. Бесїдник доказував, що проєктована в предложеню правительства поміч єсть за мала. Опісля промавляли ще й другі бесїдники і майже всї домагали ся реґуляциї рік.

Межи відчитаними вчера інтерпеляциями була також інтерпеляция пос. Стажиньского і товаришів в справі знесеня на основі §. 14 ухваленого парляментом закона о континґентї цукру. Інтерпелянти запитують, як оправдає правительство таке поступованє і що думає зробити для охорони промислу цукрового в Галичині і на Буковині. Внесене підписали посли польскі, рускі і румуньскі. Пос. Романчук і товариші поставили в тій самій справі подібне внесенє. — Остаточно о год. 3 ухвалено предложенє правительства і Раду державну відрочено.

На Угорщині настає поволи успокоєнє, але здає ся, що не на довго, бо одна часть партиї независимости хоче вести аґітацию дальше. Може хиба бути, що партия независимих розпаде ся на дві части; більшість єсть за веденем дальшої політики супротив правительства в дотеперішний спосіб, а декотрі члени хотять навіть запротестувати против звістної відозви Кошута оголошеної в Egyetertes. За то партия лїберальна, що була доси правительственною, зачинає орґанізувати ся і скріпляти ся на ново.

Цар Николай II має після уложеної проґрами приїхати завтра дня 30 с. м. до Відня а радше лиш на дворець західної зелїзниці у Відни, звідки поїде просто до Шенбруну, де відбуде ся ґалевий обід. Зараз на другий день поїде цар з Є. В. Цїсарем Франц Йосифом на лови до Мірццушляґ. На приняте царя роблять ся великі приготовленя. На повитанє царя виступить цїла залога в силї 27 баталїонів піхоти, 10 шкадронів кавалєриї, 2 кінні і 12 польних батерий. Вистріли з пушок повитають царя так само, як недавно тому німецкого цїсаря. Разом з монархами поїдуть до Мірццушляґ і оба їх міністри ґр. Голуховский та ґр. Лямсдорф. Над чим они там будуть радити — се не тайна: над справою македоньскою, але в якім напрямі і з якими цїлями — сего не знає ся докладно. В політичних кругах говорять, що в Мірццушляґ будуть обговорювати спільне поступованє Австро-Угорщини і Росиї в цїли заведеня спокою в Македониї. З російскої сторони — як кажуть в тих кругах — не дали ще до пізнаня, з чим приїде ґр. Лямсдорф до Відня. То лиш одно здаєсь бути певною річию, що розміри реформ, які на весну предложили Туреччині Австро-Угорщина і Росия, не будуть розширені; настане лиш порозумінє що-до остаточного їх введеня в житє. Енерґічне завізванє, щоби Туреччина сповнила приняті зобовязаня, має бути уложене в таку форму, що она сама вже вистане, щоби правительство турецке вислухало бажань держав. О збройній інтервенциї нема й бесїди.

З Софії доносять, що ноти австро-угорского і російского правительства та комунїкат анґлїйского правительства викликали там пригноблююче вражінє. Тепер вже нїхто не сумнїває ся, що всякий конфлїкт з Туреччиною вийшов би лиш на некористь Болгариї. Болгарсьі

---

6)

Зі сьвіта осуджених.

II.

ІСКОРКА.

(Дальше).

III.

Я вступив отже у завідателя одної великої богатої торговлї чаю в Хабаровску за служачого. Такого чудного чоловіка, мушу сказати, не бачив я нїколи в житю. Гроший мав тільки, що міг ними кури годувати, дві власні камениці, одна в Благовіщеньску, друга в Чітї. Крім того діставав від свого пана шість тисячів рублів річно. Жінки і дїтий не мав. В карти не грав, вина не пив і про женщини не хотів нїчого знати. Нащо такому чоловікови тільки гроший? Пощо він мучить ся? Чого їздити з місця на місце, мерзнути на кораблї і вислугувати ся цїле житє чужим людям? Жив цїлком просто. Коли служниця де вийшла, брав сам мітлу і замітав комнату, сам чистив собі чоботи і наставляв самовар; нїякої роботи не цурав ся. Так само міг розмавляти з візником чи кухаркою і запросити їх на чай. Нїхто не був для него за малий. Коли єго так бачило ся, то можна було гадати, що він який Асмодей, котрий щадить лиш на домовину. Але нї, так не було. Коли прийшов який бідний і сказав до него хочби лиш одно слово, сягав сейчас до кишенї і віддавав всьо, що лиш там було. На школи, шпиталї і церкви видавав також богато. Словом, чудний був чоловік і многі уважали єго дурноватим. Однако він умів свої дїла так вести, що властитель торговлї не міг єго нахвалити ся і кождого року підвисшував єму платню. Отже я дістав ся до него.

Напротив мене вийшов людский кістяк, худий і довгий як жердка, одінє висїло на нїм як на кілку, голова була як колїно, значить цїлком лиса. Великі зелені очи дивились, немов би хотїли заглянути чоловікови в глубину душі...

— Ну — сказав він — ставай у мене на службу. Ти, як бачу, добрий чоловік, але... менї здає ся, що ти нещасливий. Розкажи, як, що?

Що я мав єму розказувати?

— Нї, Павле Артимичу — кажу я — не знаю про нїяке таке нещастє, але і у мене не всьо в ладї, то правда.

— Щож таке? Кажи!

— Я згубив свій пашпорт. Сам походжу з Тобольска. Колиб я схотїв розпочати розшукувати за ним, то минуло би певне пів року. Але я не хочу вертати до дому, не заробивши нїчого.

— Ну, то нїчо. Не жури ся. Будеш у мене мешкати, як у Бога за дверми. Тут не потребуєш пашпорту.

Словом, він поводив ся зі мною так, що я аж встидав ся, що супротив такого чоловіка задумую злобу...

Від того дня, не знаю длячого, полюбив мене Павло Артемич, як рідного брата. Деколи кликав мене в ночи до себе.

— Сїдай коло мене, Степане, так нудно. Ріжні гадки приходять чоловікови до голови, не можу заспати. Оповідай яку байку, або яку правдиву історию.

І ми сиділи до пізна по північи і балакали. Деколи числив в моїй присутности гроші, що стягнув від довжників свого пана.

— Я так ненавиджу тих гроший, Степане!... Менї здаєть ся, немов би кождий папірець був пересяклий людскими сльозами, або навіть людскою кровію.

— Чому? — питав я.

— Гроші родять лиш ненависть на земли. Чорти тїшать ся з того, а ангели в небі плачуть, коли їх побачать. То й письмо сьвяте каже.

Раз начислили ми трийцять штук лиш самих сторублївок.

— Ну? — спитав нетерпеливо один зі слухачів. — Щож ти тодї зробив?

ґазети з великим пригнобленєм доказують, що Болгарию видано Туркам на жертву. Ходить навіть чутка, що ґр. Лямсдорф повідомив болгарске правительство, що на єго думку Туреччина яко верховна держава має право кождої хвилї вислати войско до Болгариї, щоби там лад зробити. — З Софії, але через Петербург, наспіла також вість, що кн. Фердинанд віднїс ся з просьбою до ґр. Ґолуховского, щоби князеви вільно було вислати свого довірочного чоловіка до Відня, коли там буде перебувати ґр. Лямсдорф.

Новинки.

Львів дня 29-го вересня 1903.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий повернув нинї з Відня до Львова.

— **Платнї авскультантів.** Доси побирають судові авскультанти по 1000 і 1300 кор. річного ад'ютум. Палата послів державної ради ухвалила підвисшити тую платню, на 1.600 і 2.000 корон. Але правительство не згодило ся на те з уваги, що тим способом авскультанти найшли би ся в користи перед иншими молодими урядниками з унїверситетскими науками та ще й видаток на таке підвисшенє був би занадто великий. Длятого на внесенє правительства ухвалено в палатї панів, що взагалї всї практиканти в державних урядах мають в перших трех роках практики побирати дотеперішну платню, а по трех роках бездоганної служби, коли здадуть іспит, мають дістати по 1.600 кор. річно, а урядники без унїверситетских наук по 1.200 кор. Таким способом справа мусить ще вернути назад до палати послів. Отже парляментарна комісия судова каже у своїм звітї, що межи судовими авскультантами а практикантами инших державних урядів заходить значна ріжниця і длятого авскультантам належить ся висша платня. Комісия подає таке внесенє: Тим молодим урядникам з унїверситетскими науками, котрі не суть занятї в судах, може бути признане річне ад'ютум 1000 або 1200 кор., а тим, що не мають унїверситетских наук, по 400—800 кор. річно. Але авскультантам належить ся ад'ютум 1.400 кор., а по дволїтній службі 1.800 кор. По трилїтній бездоганній службі (про іспити комісия нїчого не згадує) можуть урядники без унїверситетских наук мати право до 1200 кор. платнї, а авскультанти до 2.000 кор. Крім того палата послів первістно ухвалила була, що й судові практиканти, між ними також адвокатскі і нотарияльні конципієнти підчас однорічної судової практики, мають побирати по 1.000 кор. річно, але тілько в числї пятої части всїх авскультантів. Ту постанову палата панів зчеркнула, а судова комісия згодила ся з тим, однако взиває резолюцією правительство, щоби в міру як вистарчить дохід з податків від зелїзничих білетів, також судові практиканти, бодай найстарші, котрі задля браку місця не можуть бути іменовані авскультантами, побирали ад'ютум 1.000 корон.

— **На львівску полїтехніку** ходило в послїднім шкільнім півроцї загалом 930 слухачів, а іменно: на видїлі інжинериї 543, будівництва земного 34, будови машин 289 і технїчної хемії 64 слухачів.

— **Інспекторат промисловий** у Львові мiстить ся тепер при улици Коперника ч. 42 а)

— **Вісти з епархії перемиской.** Новопоставлені пресвитери дістали сотрудництва: о. Модест Горницкий в Уличнім, Вас. Крайчик в Жукели, Ів. Калимон в Добрій, Стан. Сороковский в Теплицях, Євг. Сембратович в Криници, Филип Байко в Бориславі, Ів. Ільницкий в Никловичах, Ол. Малярчик в Доброваянах, Ів. Гамерский в Тарнаві, Ів. Рудавский в Карликові, Вол. Ольшаньский в Ванївцї, Мих. Була в Корчеві, Ром. Гуменюк в Боляновичах і Мих. Карняк в Зїболках; Мих. Журавецкий дістає катихитуру в нар. школах в Дрогобичи, Анатоль Чичилович катихитуру в Любачеві, а Ігн. Ших катихитуру в Турцї. — В пропозицию на Криницю, дек. дрогобицкого взятї оо.: Ів. Комарницкий, Ів. Валюх, Петро Гарасимчук і Петро Луцкий. — Канон. інституцию на Дрогомишль дістав о. Григ. Журавецкий. — До канон. інституциї візвані оо.: Ант. Клячиньский на Морохів і Юрий Вербицкий на Млини. — Завідательства дістали оо.: Вол. Гамерский в Яселю і Ів. Скубиш в Явірнику рускім. — Сотрудництва дістали оо.: Мих. Тесля в Крукеничах, Вол. Венгринович в Курилівцї, Мирослав Усцкий в Чайковичах, і Павло Гаранджа в Куневі ad Волча дільна. — Завідательство Боратина дек. порохницкого дістав о. Евг. Кульчицкий, а сотрудництво в Верхратї о. Андр. Пшепюрский.

— **Руский театр** переїздить зі Збаража до Бережан і дасть там в четвер сего тиждня на перше представленє: „Піснї в лицях", водевіль Кропивницкого, а в суботу „Дон Цезар", оперету Делїнґера в трех діях.

— **Огнї.** В Горбачах, львівского повіта, погоріло сими днями 5 загород селяньских. Шкода виносить 2650 кор. Причина пожару незвістна.

— **Самоубийство молодої дївчини.** В громадї Пужниських, товмацкого повіта, скочила онодни в самоубийчім намірі до 3 метри глубокої кирницї 15-лїтна дочка тамошного селянина, Катерина Яцишин і погибла на місци. Причина самоубийства незвістна.

— **Зухвалий напад.** Онодни в ночи вдерла ся шайка циганів до замку барона Шенея в Шаторалїя-Уйгелї на Угорщинї. Напастники були такі зухвалї, що служба мусїла ужити аж оружия, аби їх відогнати. Кількох циганів упало трупом, а один зі служби тяжко ранений.

— **Страшна пригода.** В Мацьковичах під Перемишлем селянин Николай Гут так неосторожно наливав нафту, що облив свою жінку Параньку і побіч неї стоячу Анну Косовску. Нещастє хотїло, що від огня на припічку обі запалили ся. Нашів живі перевезено обі женщини до перемиского шпиталю.

— **Зимовий розклад їзди на зелїзницях.** Дирекция зелїзниць оповіщує: В зимовій порі 1903/4 від 1 жовтня 1903 до 30 цьвітня 1904 включно буде обовязувати на ц. к. зелїзницях державних в Галичинї і Буковинї дотеперішний розклад їзди з виключенєм сезонових поїздів. Виїмку становлять поїзди ч. 617 і 618 на шляху Орлів-Тарнів, ч. 622 на шляху Струже-Новий Санч і ч. 306 на шляху Станиславів-Львів, котрі будуть переходити дальше аж до 30 цьвітня 1904 включно. Поїзд ч. 362 переходячий тепер з Лужан до Коломиї переходити буде в сезонї зимовім з Чернївців до Коломиї. Крім сего зносить ся з днем 1 жовтня с. р. на шляху Орлів-Тарнів постої при поїздах ч. 611 в Жеґестові купелї, Верхолмя, Пивничній, Барціянах, Каменицї, Пташковій, Єнковій, Бобовій, Плавній і Ловкові — і ч. 616 в Пташковій, Каменицї, Барціянах, Пивничній, Верхомли і Жеґестові купелї. Повисші зміни розкладу їзди на зимовий сезон 1903/4 подано в окремім оголошеню і в додатках до стїнних і кишеневих розкладів їзди.

Очи арештантів сьвітили жадним блеском. Кирянов говорив дальше:

— Ну, мене почало кортїти, чим дальше, тим більше.... Крім того і моя любка підюджувала мене:

— Не гай ся! Користай з нагоди!

— Про убийство я впрочім спершу не гадав. „Возьму" — говорив я собі — „грошї тихцем і пійду". Але то легко сказати: „возьму", але як то зробити? Він держав грошї заєдно при собі. Коли клав ся спати, ховав їх все під подушку. Словом, я не міг влучити відповідної хвилї. Раз стало ся так, що він дав менї сам триста рублїв і велїв віднести до одного знакомого купця та віддати там за потвердженєм.

— І ти віддав? — спитав майже зі страхом Никола Плудов.

— Очивидно.

Никола сплеснув руками, а чорний арештант відозвав ся:

— Дурню! Він цїляв висше.... Щож то, триста рублїв, коли можна мати три або пять тисяч?

Кирянов оповідав дальше, не зважаючи уваги на замітки.

— Час минав і я пересьвідчував ся все більше, що тихцем не дасть ся нїчого зробити. До того заявив раз Павло Артимич: „За тиждень пойду до Благовіщеньска". — „Як, на довго?" — „На два місяцї!"

Мене немов би хто окропом облив.

— Чогож ти так турбуєш ся? — спитав він. — Я чей тебе не відправляю. Ти лишиш ся тут з Мариєю — так називала ся кухарка — будеш стерегти дому і доглядати коний.

Я удав, що тїшу ся, але в менї горіло. „Тепер" — погадав я — „або нїколи". Крім того знав я, що перед від'їздом назбирає ся у мого пана богато гроша.

Від тої хвилї почав я залицяти ся до Мариї.

— Марусю — сказав я раз до неї — ти вже давно не була у сестри. Она, як я чув, занедужала. Іди там та доглянь еї.

Дурна дївка утїшила ся. Ми умовили ся, що она пійде на цїлу ніч. Точно о семій годинї вислав я еї, позамикав всї двері і віконницї і наставив для пана самовар. Бачу, він знов числить грошї. На столї лежало їх вже цїла купа. Мій Павло Артимич воркоче: „Досить вас вже маю, проклятї.... Аби ви щезли". Так відказував на грошї.... Я дрожав з радости, вийшов як пяний з комнати, затачаючись.... Коли скінчив числити, на дворі була вже ніч. Я чув, як він клав ся в постїль, сьвітла у себе нїколи не гасив. Я ждав може годину, взяв топір, виострений ще за дня, здоймив чоботи і тихо пійшов до его спальної комнати. Двері до тої комнати я умисне лишив був отверті. На порозї задержав ся і заглянув до середини. Він лежав з замкненими очима і твердо спав.

Чорте, гадаю собі, помагай!

Я саме хотїв на него кинути ся, коли він нагле — вірте менї, братчики — почав войкати і стогнати і то не своїм власним, лише якимсь тонким голосом, як дитина! Мороз перейшов по моїм тїлї.... Я вибіг сейчас до кухнї і кинув топір під лавку. Нараз почув я его голос: „Стефане, Стефане!"

Напів мертвий зі страху пішов я до него.

— Стефанчику, любий, сиди тут коло мене.... Який я страшний сон мав! Я плакав крізь сон. Ти чув?... Они хотїли взяти мою душу... чорні, страшні.... Але саме, як хотїли еї взяти, обіймив мене хтось руками зі споду. Нечисті так аж відскочили. Скреготали зубами, але не могли нїчого зробити.... Я дивлю ся... а то білі, білі жіночі руки.... Моя небіжка жінка! Очи ясні, глядять так приязно і не боять ся нїчого. Тодї почав я плакати і обудив ся.

— З чогож ви маєте такі страшні сни? — спитав я.

Павло Артимич сидів в ліжку, блїдий як смерть і заломлював руки, аж пальцї тріщали.

— Менї часто таке снить ся і она приходить кождої ночи. З чого? — питаєш. Я скажу тобі всьо як на сповіди. Я великий грішник, загубив одну людску душу. .. То було перед пятнайцятьми лїтами.... Нїхто на сьвітї й не здогадує ся, мене уважають добрим чоловіком. Лиш одна моя совість знає. День і ніч не маю спокою.

— Слухай. Я мав молоду хорошу жінку. Ми жили добре з собою і дуже любили ся. Раз пропало з мого столика півтора тисяча рублїв. Нїхто инший не міг їх взяти крім моєї жінки, то знав я певно. Я пійшов до неї і спитав еї по доброму і вічливо: „Даша, ти взяла грошї?" — „Нї, не я." — Але я бачив, що она почервонїла. — „Ах, Даша, не випирай ся, бо ти взяла!" — сказав я вже злий, бо кров ударила менї до голови: я був страшенно заздрістний. Она більше не випирала ся. — „Так, я взяла. Але нащо я взяла, не скажу, хочби ти мене й убив." — Она була так само уперта, як я.... „Не скажеш. Добре Побачимо..." І я вмовив себе: не може бути нїчого иншого, лише она дала ті грошї якомусь любовникови. Я підозрівав одного чоловіка, що вічно до нас заходив і для котрого Даша була вічливою. Минуло кілька днїв. Я вибирав ся в дорогу за орудками, велїв заложити коня і сказав до жінки: „Збери ся, поїдемо." —

— **Злодій чи шпигун?** До одної з канцелярий місцевої войскової команди у Львові добирав ся в суботу підробленим ключем якийсь елеґантний панок. Вже отворив був двері і мав війти до середини, як надійшов службовий вояк і спіймав непрошеного гостя за шиворот та передав військовій патрулї. Спершу думано, що той панок мав намір витягнути пляни мобілізациї, або щось подібне. Однако показало ся, що він собі звичайний заводовий злодій, а не політичний і називає ся Тома Пенишин. Пенишин вже давнійше украв був в тій команді одну пару штанів і сидів за те 14 днів в арешті. Сим разом мабуть мав охоту на блюзу або плащ, але лови не удали ся.

— **Нещастна пригода.** Вчера, дня 28 с. м. при поїздї ч. 13, що ішов з Кракова до Львова, дістав ся в наслідок власної неосторожности під колеса поїзду на стациї в Судовій Вишни Яков Рубин з Богородчан, що повертав з Відня до дому. Нещастного так покалїчило, що він поммо лікарскої помочи за кілька хвиль помер.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 29 вересня. Wien. Ztg. оголосила санкцию закона о покликаню рекрутів на 1903 р.

Будапешт 29 вересня. Застрайкувало тут 1000 візників; межи ними а не страйкуючими прийшло до бійки, в котрій ранено кілька осіб.

Париж 29 вересня. Декотрі ґазети доносять, що тутешний нунций Льоренчеллї виїде дня 10 жовтня на урльоп до Риму, щоби підчас побуту італїяньского короля не бути в Парижи.

Константинополь 29 вересня. З турецкої сторони доносять о нових стичках з ватагами ворохобників і о великім числї ранених.

Білград 29 вересня. З урядової сторони заперечують тому, мов би то офіцири, що дня 11 червня убили короля і королеву, допустили ся рабунку. Всї дорогоцїнности короля і королевої сховано і они будуть продані на лїцитациї.

Тифліс 29 вересня. Урядова ґазета „Кавказ" доносить з 25 вересня, що в Шухах при віддаваню скарбови державному вірменьского майна церковного збігла ся товпа Вірмен перед помешканє ґубернатора. Коли явила ся полїция і пів сотнї козаків, Вірмени стали кидати камінєм, а відтак і стріляти з револьверів. Войско стрілило тодї і убило одного з демонстрантів, а многих поранило.

Надіслане.

Она не сказала слова і сїла зі мною. Відтак завіз я єї в тайґу. Ми заїхали в таку гущавину, в таку пустиню, де може ще й звір нїколи не був. Я випряг коня і відозвав ся: „Тепер, ледащице, скажеш менї, де ти дїла моїх півтора тисяча рублїв?" — „Нї, не скажу." — „Не скажеш? Побачимо." — Я розібрав єї, звязав руки посторонком на плечах і повісив єї на галузї. Она була спокійна і мовчала, тілько побілїла як молоко. — „Скажеш?" — „Нї!" — Тодї став я єї батогом бити і бив до крови. Она мовчала. — „Скажеш тепер, ледащице?" — „Нї." — „Так." — Я розпалив огонь, виймив з воза кусник зелїза, розпік єго і почав ним припалювати єї тїло. — „Скажеш, хто твій любовник? Кому ти дала мої гроші?" — „Кому я дала гроші, не скажу, а любовника не маю. Умираю невинна!"

„Невинна?" — Я став мов скажений. Червона мрака вкрила мої очи.... Я вхопив ніж і пробив ним єї грудь. Аж тодї отямив ся я... Я поглянув: она висїла на дереві, цїла окровавлена і поранена, голова опустилась на груди. Лице було біле як снїг. Чорне волосє розпустило ся, одно око було примкнене, а друге велике, страшне глядїло на мене.... А уста немов шептали: „Окаянний, що ти зробив?" — Пятнайцять лїт минуло вже від того часу і нема дня, нема ночи, аби я того не бачив, аби я не чув тих слів.

*

Зворушений, або може, аби викликати ще більше вражінє, оповідач перервав і почав на ново крутити папіроса.

— Які ледачі ті жінки! — сказав Никола Плудов — за житя обманюють чоловіків і ще по смерти не дають їм спокою.

— Онаж не обманювала — перебив Кирянов гнївно — пізнїйше всьо виявило ся. Гроші дала она свому вітцеви.... То був картяр, гуляка, украв державні гроші і грозила єму вязниця. Павло Артимич не любив єго. Але она, як сказано... єго дочка.

— І того морду не відкрито?

— Нї. Павло Артимич доніс до полїциї, що єго жінка утїкла з любовником. Стали глядати і — глядають до нинїшного дня. Навіть підозріне нїхто не мав на него, бо всї знали, що він єї любив. Коли він менї так оповів своє житє і я довідав ся, що й він так як ми „нещастний," немов би що в менї відмінило ся і я побачив, що не зможу мого наміру перевести. Я попав в розпуку. Тілько часу стратив я дармо. Як далеко міг я вже до тепер бути! Я пішов до мовї любки і всьо їй розповів. Як та розгнївала ся і ганьбила: „Ти не Кариєць, ти баба. Нещастного найшов. Може він то всьо лиш видумав, аби тебе обманути і побудити до милосердия.... Він прачував, що ти хочеш єго убити, тому оповів тобі байку..." Тим словом так мене розлютила, що я постановив убити єго першого лїпшого вечера. Я вернув домів і старав ся завдно бути лютим.

— Ти повинен був дещо випити, аби набрати відваги — радив мовчаливий чорний арештант.

— Я так і зробив. Купив дві фляшки горівки і пив цїлий день. Марию вислав я знов на цїлу ніч і ждав на мого купця.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ часу.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова а Орлова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·10	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	7·20	„ Перемишля від $^{1}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$, Хирова
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ *) Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Агенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).